19.11.2014 г. / 18:03:33

Вяра

Двадесет и шеста неделя след Денят на Света Троица

В ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ДЕНЯТ НА СВЕТА ТРОИЦА, ЗА СРЕБРОЛЮБИЕТО

Какъвто е страдащият от воднянка такъв е и сребролюбецът.*

Благослови, отче!

Няма толкова свиреп звяр по планините, колкото е свирепо сребролюбието, което изважда човека от човешкото и го кара да се нахвърли без милост върху другия, като изгладнял звяр, че и още по-лошо. Защото звярът е свиреп, докато е гладен, а щом се насити, си тръгва кротък към гората. А сребролюбецът никога не се насища. Ако ще да придобие целия свят, пак не се умирява и очите му винаги са гладни за още. Сребролюбецът не може да е милостив, нито при нужда да помогне на сиромасите. Той гледа да събира само за себе си. За това с немилосърдието си се отдалечава от Бога и погубва душата си, като днешния богаташ, за когото ще чуете сега от Евангелието.

Евангелие от Лука, зачало 67

Рече Господ тази притча: на един богат човек нивата се бе много обродила, и той размишляваше в себе си и казваше: какво да направя? няма де да събера плодовете си. И рече: това ще сторя: ще съборя житниците си и ще съградя по-големи, и ще събера там всичките си храни и благата си, и ще кажа на душата си: душо, имаш много блага, приготвени за много години: почивай, яж, пий, весели се. **Но Бог му рече: безумнико, нощес ще ти поискат душата, а това, що си приготвил, кому ще остане? Тъй бива с тогова, който събира имане за себе си, а не богатее в Бога.** (Лук. 12:16-21)

ТЪЛКУВАНИЕ

На този свят Бог изпитва добрите и лошите хора с две неща с богатство и сиромашия. Защото както златото и рудата се разпознават и отделят в огъня, така и добрите и лошите хора се разпознават, чрез богатството и сиромашията. Когато някой богат човек не е благодарен, а се хвали, превъзнася се и не харесва другите хора, или пък някой сиромах се гневи, сърди се и хули Бога, с това те показват какви хора са. Какъвто е случаят и с днешния богаташ. Бог увеличил житото му, за да го направи милостив, да раздаде и на сиромасите, но той, понеже бил немилостив, не гледал да раздаде от него, а искал да направи хамбарите по-големи. Вижте колко ненаситно е човешкото сърце. От лакомия почнал да се кахъри, че хамбарите му са малки, и казвал: Какво да направя? Както когато някой сиромах се оплаква, че няма как да нахрани и облече семейството си и как да плати данъците си на царя. Така казвал и днешният богаташ: Какво да направя? Няма де да събера житото си. Сиромахът се оплаква от нужда и нямане, ами ти, о, богаташо! Защо се оплакваш? Не си ли благодарен на това, което Бог ти е дал? Защо питаш себе си къде да събереш житото си? Питай пророците и апостолите. Те ще ти кажат, къде да събереш житото си. Пророк Давид казва

безгласно: Блажен оня, който пригледва бедни (Пс. 40:2). Пророк Исаия казва: „раздели хляба си с гладните, и скитниците сиромаси заведи у дома си; видиш ли гол, - облечи го,“ (Ис. 58:7). О, богаташо! Още ли питаш, къде да събереш житото си? Ето сиромасите, те са най-добрите хамбари, прибери житото си в техните ръце и ще го имаш винаги и щом го поискаш, е налице. Но вижте гордост и глупост? Нито хората харесва, нито мисли, че богатството му е дадено от Бога, а мислел, че го е придобил с ума си и труда си. За това казвал: „плодовете си“, „благата си“, „ще съборя житниците си и ще съградя по-големи, и ще събера там всичките си храни и благата си“. О, ненаситни богаташо! Ако и догодина житото се увеличи, ще събориш ли пак хамбарите си, за да ги направиш по-големи? И знаеш ли какво те чака утре? Та нали, ако умреш, хамбарите ще останат празни! Но той не мислел за това, само гледал да прибере житото и да го държи за гладни години, да го продава скъпо на сиромасите, за да стане още по-богат. Както и сега много хора държат житото за гладно време, за да забогатеят със сиромашка кръв. Но такива хора са прокълнати от Бога. Такъв е и днешният богаташ, който казвал на душата си: „душо, имаш много блага, приготвени за много години: почивай, яж, пий, весели се“. Той мислел, че като се е увеличило житото, ще се удължат и дните му, но не мислел безумецът, откъде са тези блага, след като се е родил гол и пак гол ще отиде в земята. А благата били не негови, а Божии. Бог ги дава на богатите, за да помагат с тях на сиромасите. Но той мислел, че са негови. А изобщо не му идвало наум, че Бог скъсява дните и прекратява живота на онзи, който не раздава от имуществото си и живее охолно. Както му рекъл и Господ: **безумнико, нощес ще ти поискат душата**. Защото смъртта идва ненадейно, когато сме в нощта на тъмните грехове, неподготвени, чрез покаяние, и изтръгва грешната душа, която е прикована към телесните удоволствия. И му рекъл: „А това, що си приготвил, кому ще остане?“. Както и сега мнозина

събират имущество, но не знаят кому ще го оставят. Често разбойници го откраднат, често се случва, вместо да остане за деца и роднини, да остане за чужди хора. Затова и ние трябва да се пазим от такава лакомия, защото само да ядем и да пием до насита, това е не човешка, а скотска работа. Човешкото дело е да благодарим за онова, което Бог ни дава, да устремяваме ума си към Бога и всеки ден да се поучаваме от Неговия закон, от което в душата се ражда вечна радост, а от многото ядене и пиене разни болести спохождат човека. И който се отдаде така на ядене, пиене и телесни удоволствия, счита тялото си за Бог. Такива хора се срещат и сега. Те казват: Да ядем и да пием, защото утре ще умрем (1 Кор. 15:32). О, човече! Ти не живееш само за да ядеш и пиеш, а трябва да се храниш колкото да живееш. За това сиромашията е нещо добро, защото прави много хора да живеят добродетелно. Както виждаме, сиромахът не спи много, спазва постите. Моли се на Бога, пази се от злото. А богатият не се срамува от хората, от съд не се бои, от зло не се пази, защото се надява на богатството си. Не че богатството го кара да не се пази от злото, а злата му воля, тя е причината за всичко, тя ни кара да се лакомим само за нищожни (временни) неща, които скоро изчезват, или пък ние умираме, а те остават за другите. А ние си оставаме само с труда и лакомията, с които сме ги събирали и сме се надявали на тях. А който събира, за да раздаде и на сиромаси, той се надява само на Бога и Бог му помага и никога не го оставя в немотия, а който събира само за себе си и се надява на имуществото си, той или ще го изгуби лесно, или ще го остави на другите, като днешния богаташ.

ПОУЧЕНИЕ

За това трябва и ние като истински християни да не събираме само за себе си, да не грабим с неправда и да не отпъждаме сиромасите от нашите очи, а винаги да им

помагаме, защото по-добре да имаме малко с правда, от колкото много с неправда. Вместо да прахосваме греховете си и да събираме добрини, ние прахосваме парите си за телесни неща, за това по-добре да ги раздадем на сиромаси, както Сам Бог ни заповяда. Защото всичко, което имаме, е от Бога. Той ни го дава, за да раздадем от него на сиромасите, за което ще получим голяма награда. Защото който даде на сиромах нещо временно, ще получи от Бога нещо вечно. Но на нас всичко това ни се вижда лъжа. И вместо да молим сиромасите да приемат нашата милостиня, ние ги гоним и пъдим, когато те ни искат. А не мислим, че те ще се помъчат тук малко, като сиромаха Лазар, а ние ще се мъчим там безкрайно, като богаташа. Но ако тук се покаем и станем милостиви, то и Бог ще ни въведе там в Небесното царство, където са всички праведници. Нему слава във вечните векове, Амин.

**(Воднянката е болест, при която се събира течност в тъканите и телесните кухини – б.р.)*

buditeli.info © 2017